

Частина перша

Чоловіки ділять усіх жінок на брюнеток,
білявок і рудих. Я ж їх ні з ким не ділю.

1

— Привіт! Що робиш? — спитала вона мене явно флегматичним тоном.

— З друзями сиджу. Трохи зайнятий. Привіт!

— Значить, друзі важливіші за мене? — Її флегматичність, здається, почала переростати в кривну образу.

— Що за дурня? Я просто зай-ня-тий.

— Добре. Вважай, я тобі повірила.

За мить вона зателефонувала знову.

— Тобі, я так розумію, однаково, образилась я чи ні.
Отак ти до мене ставишся!

— А чому це ти образилась?

— Тому що я тут сиджу одна-однісінька вдома, у чотирьох стінах, а ти там собі з друзями розважаєшся.

— Ну, ось так завжди. Ти знов за своє. Я не розважаюсь — я зайнятий, я працюю.

— Про все забудь! Просто забудь! — вигукнула вона й вимкнула мобілку, але не надовго.

Уже за кілька секунд у слухавці чути її голос:

— Чудово! Ти мені навіть нічого не відповів!

— Так ти ж сказала «забудь»! От я й забув.

— Ага, і те, що я зараз сиджу тут сама, ридаю, уся в сльозах, і, до речі, через тебе, тобі зовсім байдуже? Тобі все одно. Так?

— Ну, послухай. Я тобі ще раз кажу — я зайнятий. Ти ж зустрічаєшся зі своїми подругами? Ось і я зараз сиджу зі своїми друзями. Не бачу нічого надзвичайного. Це так само нормально, як і щоденний схід сонця.

— Я не хочу більше з тобою розмовляти! Чуєш, не хочу! Усе! — Роздратовано пролунало в слухавці.

Та «не хотіла» вона недовго. За хвилику я почув її знову.

— Який же ти козел! А вибачитись не хочеш? Тобі що, реально все до лампочки?

— Ну, це вже знущання. Ти ж щойно казала, що не хочеш зі мною розмовляти. От я й мовчу!

— Ага, значить, я ще й винна. Чудово! Просто супер! Може, нам розбігтися, чуєш? Може, ти мене кинеш? Давай! Чого вже там!

— Слухай, заспокойся, я зараз приїду до тебе!
Чекай!

— Ні-ні! Не треба! Не їдь. Сиди там зі своїми друзями. Я тобі не відчиню. Кінець!

Звісно ж, це був не кінець.

— Ну й чому ти досі в онлайні? — Знову почув я її голос.

— Як це чому? Ти ж сама сказала, щоб я не їхав, що ти мені не відчиниш двері.

— Ну, я ж казала, що ти козел. Справж-ні-сінь-кий козел! Ти все одно мав приїхати! Я тут ридма ридаю, а він собі сидить і сидить!

— Заспокойся. Усе! Я їду.

— Можеш не напружуватись, однаково не відчиню!

Усе це, правду кажучи, мене дістало. Тож я зірвався з місця й, думаючи, що його робити — чи й справді забити на все це, чи, може, одружитись, чого напевно не могло статися, поїхав до неї. На вулиці накрапав перший весняний дощ, і його прохолода й свіжість трохи заспокоїли мене.

За якийсь час я вже стояв перед її дверима. Постукав. Ніхто не відчинив. Я постукав іще раз. По той бік дверей почувлись кроки.

— Відчини! Я вже тут, — голосно сказав я.

— Не відчиню.

— Відчини, чуєш. Не дурій. Що за цирк?

— Повторюю — не відчиню. Я не хочу тебе бачити. Ти що, не зрозумів?

— Та пішла ти! — спересердя кинув я й спустився вниз сходами з її довбаного сьомого поверху.

— Стій! Утко! Зажди! Вернись. Вибач мені! Де ти? Ти ще тут?

Але я не став чекати й повертатися, а щосили хряснув дверима під'їзду, та, мабуть, то мені тільки так здалось, що щосили, бо того хряскоту не злякався навіть горобець, який сидів неподалік.

* * *

На жаль, дуже часто буває так, що двоє людей, провівши довший час разом, спілкуються між собою різними мовами, дивляться на речі різними очима, по-різному сприймають світ і навіть не помічають цього. Добре, коли вони зрозуміють, що він і вона — зовсім різні, і краще — коли це станеться якомога раніше, бо потім буде важко.

* * *

За тиждень після нашої сварки я та кілька молодих харківських поетів вирішили поїхати до Полтави. Ми мали виступати в актовій залі педагогічного університету. Разом із нами в дорогу зібрались два музичні гурти. Крім того, ми запросили поїхати кількох найближчих друзів та подружок, які, своєю чергою, загітували своїх добрих знайомих, тож у підсумку до Полтави повинно було вирушити двадцять вісім осіб, із яких я знав дев'ятеро, точніше десятеро, десятим був я сам.

Ми купили квитки на дизель Харків—Кременчук, що мав довести нас прямісінько до Полтави, а повертатися додому вирішили потягом Ужгород—Харків, щоб не спізнитися на останню електричку метро. Свою дівчину я не брав — не хотів мати зайвого клопоту: хвилюватись, тягати валізи, — словом, не хотів нічого зайвого брати із собою.

Інколи буває так, що просто хочеться спокійно їхати потягом, говорити й веселитися разом із друзями, не напружуватись, не намагатися весь час себе контролювати, тобто — побути самим собою... Хоч загалом вона була доброю й чемною. Мені подобалось її біле довге волосся, і я любив її лагідні очі.

У своєму Харківському педагогічному університеті вона грала на барабанах, на таких, як ото колись вистукували піонери за радянських часів. Усіх своїх подруг та колег-барабанщиць вона називала «мої діти», що, чесно кажучи, мене дратувало, але я стримував себе, пропускав, так би мовити, повз вуха.

Я взагалі намагаюсь не звертати увагу на речі, які мене дратують, бо це шкодить моїй нервовій системі, а отже, і здоровому сну, що дуже багато важить у моєму житті, звісно — після посмішок і сексу. Про важливість кохання я розкажу пізніше.

Якраз напередодні цієї поїздки з Росії повернувся мій друг. Його мандрівка була настільки ж несподіваною для всіх нас, як і для нього самого. Подібні вчинки властиві людям із роздвоєнням, а то й розтроєнням